

Měsícsvit 2

Uprostřed Ledového moře...

“Hvalirové, hvalirové! Podívej Ólfure! Celé hejno Hvalirů! Mám chystat harpuny, Ólfre?”

“Neblázni Bjarni. Lod' je plná. Stačila by jedna ploutev a jdeme ke dnu. Dnes už jsme měli štěstí až až. Nebud' tak lakotný.”

“Ólfure, ale představ si, kolik bychom dostali od Skaldů za dalšího uloveného hvalira. Mohl bys koupit Fie ty rudé kamínky, co má tak ráda... Já vím, nepřesvědčím tě... Ty, Ólfure, pověz, když je tolik hvalirů v moři, co bude až se narodí další a další a zaplní moře. Vždyť jsme jediní, kdo je loví.”

“To je dobrá otázka. Na kterou neznám odpověď, jsem jen pouhý rybář. Ale myslím, že nejsme sami, kdo loví hvaliry. Nemyslím teď Skaldy a jiné slabochy z jihu. Jednou jsme lovili hvaliry na jihu. Narazili jsme na celé hejno. Byli hezky u sebe, hřbety nad vodou a čas od času vypouštěli páru, jak posvátné vængi u nás ve vsi. Bylo krásné poledne, na nebi ani mráček. Prostě dokonalé podmínky k lovu. Očekávali jsme snadnou kořist. A pak jsem to uviděl... Dlouhého, tlustého červa, jak se plazí těsně pod vlnami moře směrem k hejnu. Měl tucty úst po celém těle. Vyšplhal se na hřbet nejbližšího hvalira a aniž bych spatřil konec, znovu zmizel pod hladinou. Pak jsme slyšeli křupnutí, jako když ti tenkrát Fia rovnala vykloubené rameno. Byl to hrozný zvuk. Ten hvalir zmizel pod hladinou a ostatní se okamžitě rozprchli na všechny strany. Lov ani nezačal. Obrátili jsme lodě ke břehu a modlili se k bohům, aby ten podivný červ neobrátil svá ústa k nám.”

“Ólfure, že ty mě zase strašíš těmi svými historkami!”

“Ne, Bjarni. O Krakenovi se nežertuje. Jméno toho tvora, Krakena, jsem se dozvěděl od Járfiho. Ten už mnohé viděl a s Krakenem se také setkal. Prý je to několik červů spojených s jednou velkou hlavou. Žere prý hvaliry a jinou mořskou haveť, která ještě nemá jméno, neb byla spatřena jen párkrát.”

“Ólfure, jen jestli to není jak s těmi chodícími stromy, masožravými jeleny a skřítky s motýlími křídly. Celý rok se mi kluci smáli, že věřím na pohádky.”

“Věř si čemu chceš Bjarni, ale mám snad důvod ti lhát? Copak jsem se ti někdy smál? Vyprávím ti jen to, co jsem slyšel. A ti, co mi příběhy předali, také neměli důvod mi neříkat pravdu. Ano, uznávám, jsou to příběhy těžko k uvěření, ale zmínění tvorové jsou vzácní a nebo nebezpeční. Ti, co je spatřili měli vždy štěstí. Tím, že je spatřili a nebo tím, že přežili.”

“Dobrá. Věřím ti. Víím, že jsi čestný, Ólfure. A poslyš, opravdu ti jeleni jedli maso?”

“No jistě. Taky jíš maso a chutná ti. Ti masožraví jeleni určitě byli obyčejní jeleni. Ale asi měli jednu velký hlad a nic jiného než mrtvé maso nenašli. Možná proto maso pozřeli a v nouzi jim zachutnalo. To zní uvěřitelně, nemyslíš? Maso jim dodalo sílu a proto vyrostli. Vidíš. Ani jsem je nemusel na vlastní oči vidět a už vím, že můžou být. To samé chodící stromy. Určitě už jsi měl mnohokrát pocit, že v lese bloudíš a pořád chodíš v kruhu. Třeba tomu tak nemuselo vždy být. Třeba se jen chodící strom přesunul na nové místo, aby tě zmátl a trochu tě postrašil.”

“Kjóí viděl jak se dva stromy perou mezi sebou. Dvě borovice. Mlátili do sebe větvemi...”

“A nebyl zrovna vítr, Bjarni?”

“To nevím, to Kjói neříkal. To přeci není důležité. Dokážeš si představit jak to muselo vypadat? Prý se oba kmeny vyvrátily z kořenů a větvemi propleteny se společně skutálely ze skály. Jedna z borovic se zlomila vejpůl. A... Zemřela. Ten druhý strom pak odkráčel do lesa, větve dolámané.”

“Když to Kjói říká...”

“A co víš Ólfure o těch skřítcích s křídly? Viděls je?”

“No, popravdě ano. Jsou to taková malá děvčátka s motýlími křídly. Jsou roztomilá. Umějí létat. Rychle létat. A v noci svítí, jak hvězdy na nebi. Prý přináší štěstí...”

“A?”

“Myslím, že mi štěstí opravdu přinesly, Bjarni. Vždyť se podívej, jsem zdrav, břicho mám plné a dnes... Vždyť jsme ani nevypluli a už se vracíme naloženi až po okraj! Zdá se, že jejich kouzlo funguje... Pojd' Bjarni, břeh se rychle blíží, ukážu ti jak připravit loď na přistání”